

Kalle, Mattis og Søndagsskole-Villy

Det er ikke så lett å forklare hvordan Kalle og Mattis så ut. Du må bare ikke tro det er lett! For ingen av dem stod stille særlig lenge av gangen. Og da er det jo ikke så lett å vite hvordan de egentlig så ut heller.

Men når de en sjelden gang stod helt stille, ville du se at begge hadde vått, lyst hår, ganske kortklipt i nakken. De var alltid våte i håret fordi de svettet sånn. Sånt skjer ofte med dem som

løper, hopper, klatrer og jobber slik Kalle og Mattis gjorde.

De var brødre og nesten like høye, men tvillinger var de ikke. Og helt like var de forresten heller ikke. For som Kalle pleide å si:

«Jeg har langt fjes, og Mattis har rundt fjes.»

Det stemte på en prikk.

Men det likte ikke Kalle. Han ville gjerne at fjeset hans skulle være like rundt som Mattis sitt. Hver gang Kalle var i nærheten av et speil, måtte han bare se om ikke fjeset hans var blitt litt rundere. Men, nei da, fjeset hans var nesten like langt som en fiolin i dag også. Det hjalp litt at det var mange koselige fregner i fiolinansiktet, akkurat som i det runde Mattis-fjeset.

Av og til tenkte Kalle litt på Søndagsskole-Villy, som nesten ikke hadde hår.

«Det er verken hår eller fregner som er viktigst,» sa Villy en gang. «Det viktigste er noe annet!»

Men dette *andre* ville Kalle tenke på litt i fred før han sa det videre.

Snodig, han der Søndagsskole-Villy.

2

Verpekøns

Hvorfor i all verden skulle Kalle, som var så full av sprett, gå rundt og tenke på hva som er viktigst i livet?

Jo, det skyldtes først og fremst hønene til Søndagsskole-Villy. Femten ganske gamle høns. Flinke til å verpe var de, røde i kammen og hyggelige som gamle tanter. Også lukta og lyden var ganske lik gamle tanter, syntes Kalle.

De bodde i et ganske fint hønsehus rett ved huset til Kalle og Mattis. I hønsehuset var det trapp opp til vaglepinnen, hvor hønene sov om natta. Fine, små verpekasser var det der, og hver dag kom det store egg i verpekassene. Kalle syntes hønene og hønsehuset var det flotteste Søndagsskole-Villy hadde, enda han hadde både kuer og lam og endatil ei kone.

En dag Søndagsskole-Villy var på jobb, fikk Kalle med seg Mattis bort i hønsehuset.

«Nå var vi liksom høner,» sa Kalle.

«Hæ? Høner?» sa Mattis. «Åssen blir jeg til ei høne, da?»

«Du måtte jo ha noen egg på lager som du kunne legge, da, vet du,» forklarte Kalle.

Han stappet lommene på kjeledressen sin fulle av egg. Sannelig skulle dette bli ei flink verpehøne!

Begge lastet opp med egg.

Kalle prøvde å klatre den lille trappa opp til vaglepinnen. Mattis kom forsiktig etter. Hønene syntes det ble veldig urolig og masete i det deilige huset deres. De låt virkelig som gamle tanter! Begge guttene krøkte seg sammen der oppe ved vaglepinnen. De lekte høner som liksom sov om natta.

Det var Mattis som så det først: «Kalle,» sa han. «Dem sprekte.»

Verpehøna Kalle ble plutselig lys våken. Begge kjeledressene var helt våte på lommene. Eggeklin rant nedover lårene.

«Jeg tror ikke vi får verpa!» sa Mattis.

«Nei,» sa Kalle. «Men vi får kjeft.»

Nå hørte de en bil som stanset utenfor. Guttehønene ble ganske stille.

Da Søndagsskole-Villy kom inn i hønsehuset, satt Kalle og Mattis sammenklemt langt under verpekassene. Men de hadde glemte at støvlene stakk fram og fortalte hvor de var. De femten tantehønene skvatt fremdeles rundt og stirret forskremt framfor seg.

«Hallo, Kalle og Mattis!» sa Søndagsskole-Villy. «Hva gjør dere i hønsehuset mitt?»

Kalle akte seg litt lenger ut på golvet. «Vi ser på hønene dine, vi,» sa han.

«Men var det så mange under verpekassene, da?» undret Søndagsskole-Villy.

Det ble stille så lenge at tantehønene trakk opp på vaglepinnen for å ta en dupp.

Guttene krabbet fram på golvet i hønsehuset.

Da lo Søndagsskole-Villy så hønene våkna. Så sa han: «Veit dere hva som er viktigst i livet, Kalle og Mattis?»

«Det er nok å få dusja litt fort,» mente Mattis.

Halve kroppen var klint til med rått egg. Håret var fullt av fjær, rusk og hønemøkk.

«Jeg tror det viktigste er å være litt pen, jeg,» sa Kalle. «Med rundt, pent fjes og skinnende hår. Det har jeg sett i reklame.»

«Nei,» sa Søndagsskole-Villy, «hår og fjes er ikke det viktigste. Dusjing er vel og bra, Mattis, men det viktigste i livet er å våge! Våg å si sannheten! Våg at jeg blir sinna, for det er jeg. Men våg også å høre at jeg er glad i dere, for det er jeg også, tross alt. Grisunger!» Så lo han sin egen latter veldig lenge.

Kalle og Mattis tuslet hjemover med dressene klistret til kroppen. Søndagsskole-Villy gikk opp mot huset for å spise middag med kona si. Og Kalle kunne høre ham mumle:

«Jeg glemte å si noe om å *våge å være glad i*. Men det får vi ta seinere.»

Det siste Kalle så av Søndagsskole-Villy den dagen, var gjennom kjøkkenvinduet. Der inne på kjøkkenet stod Søndagsskole-Villy og klemte kona si, mens Kalle og Mattis gikk hjem for å dusje. Og for å møte mamma.